

Súd: Okresný súd Komárno
Spisová značka: 8Csp/93/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217208628
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Jaďuďová
ECLI: ECLI:SK:OSKN:2018:4217208628.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Komárno sudkyňou JUDr. Ivanou Jaďuďovou v právnej veci žalobkyne : F. I., nar. X.X.XXXX, bytom F. XX/X, Y., zastúpená JUDr. Vladimírom Sidorom, IČO: 42 256 593, so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, proti žalovanému: Endepro, s.r.o. v likvidácii, Mlynské Nivy č. 49, 821 09 Bratislava, IČO: 35 808 731, zastúpený RR Legal Corp., spol. s r.o., so sídlom: Humenské námestie 4, 851 07 Bratislava, IČO:46 789 634, adresa na doručovanie: Mgr. Ivana Hodálová, advokátka so sídlom: Dunajská 48, 811 08 Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 186,58 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 186,58 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne z tejto sumy od 5.9.2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobkyňa má nárok voči žalovanému na náhradu trov konania vo výške 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 12.4.2017 domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť vydať jej bezdôvodné obohatenie vo výške 165 eur s príslušenstvom, ktorú dňa 25.1.2018 rozšíril na sumu 186,58 eur a žiadal aj náhradu trov konania. Podanie žaloby odôvodnila tým, že so žalovaným uzavrela dňa 19.3.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 611555881 a bol jej poskytnutý bezúčelový úver vo výške 220,- eur. V zmluve bola uvedená ročná úroková sadzba 24,50 % a poplatok za garantovanú službu vo výške 36,02 eur. Celkovo čiastka ktorú mala zaplatiť bola 290,50,- eur. Zároveň došlo aj k uzavretiu zmluvy o zabezpečení splátok úveru, podľa ktorej mala zaplatiť za službu žalovaného spočívajúcu v preberaní splátok odmenu vo výške 123,95,- eur. Spolu má teda za sumu 220,- eur zaplatiť 414,45,- eur (54,11 %). Žalovanému uhradila sumu 406,58 eur. Poukázala na to, že uzatvorená zmluva je zmluvou spotrebiteľskou a musí mať náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Podľa písm. f) uvedeného zákonného ustanovenia zmluva musí obsahovať termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Ak zmluva neobsahuje zákonné náležitosti, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. Pokiaľ sa týka konečnej splatnosti úveru formulácia 60 týždenných splátok, nespĺňa požiadavku vyjadrenú v zákone. Z predmetnej zmluvy nie je zrejmé, kedy nastáva konečná splatnosť spotrebiteľského úveru. Spotrebiteľ už pri podpise zmluvy má byť informovaný v akých termínoch, resp. kedy a v akej výške, ako dlho je povinný plniť si povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy. Vyžaduje sa teda časová špecifikácia konečnej splatnosti úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov. Je potom úlohou dodávateľa, aby uvedené vstupné údaje matematicko-logickými operáciami premietol do konkrétneho časového údaju, ktorý bude konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru predstavovať. Pokiaľ samotná zmluva a ani všeobecné úverové podmienky údaj o konečnej splatnosti neobsahujú, nemožno mať za to, že tento nedostatok možno nahradiť na potencionálnu aktivitu spotrebiteľa vedúcu k určeniu konečnej splatnosti úveru

matematickými operáciami zo spotrebiteľskej zmluvy dostupných údajov. Konečná splatnosť musí byť určená konkrétnym časovým okamihom. Poukázala na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Co/315/2012, 15Co/39/2016, Krajského súdu Žilina sp. zn. 5Co/286/2014, 10Co /443/2015, Krajského súdu Prešov sp. zn.6Co/155/2014., sp. zn. 6Co/134/2016. Nakoľko zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi stranami sporu takýto údaj neobsahuje, možno konštatovať, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Bezodôvodné obohatenie predstavuje rozdiel medzi jej platbami vo výške 406,58 eur a výškou úveru 220,- eur a je v sume 186,58 eur.

2. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil a žiadal ju v celom rozsahu zamietnuť, pretože tvrdenia žalobkyne sú nepravdivé, zmluva je platná, v súlade s právnymi predpismi, má všetky zákonom stanovené náležitosti. Pokiaľ ide o jednotlivé žalobné dôvody, tieto sú zjavne bagateľné pre prehnaný formalizmus tak ako to má na mysli Ústavný súd SR (náleží ÚS SR z 1.4.2015 sp. zn I.ÚS 640/2014 a I.ÚS 242/07). Poukázal na množstvo rozhodnutí Okresných súdov na území SR o platnosti a súlade zmlúv o spotrebiteľských úveroch. Poukázal ďalej na to, že Národná banka Slovenska na základe zák. č. 35/2015 Z.z. vydala žalovanému ako prvému subjektu na slovenskom trhu dňa 28.8.2015 povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a to na základe dôkladného rozboru zmlúv. Zmluva o doplnkovej službe bola uzavretá žalobkyňou dobrovoľne, ide o nadštandardnú zmluvu. Úroková sadzba vo výške 24,50 % nie je v rozpore s dobrými mravmi, keď sa v spoločnosti bežne akceptuje sadzba 25 % ročne. Poukázal na existenciu rozhodnutia Súdneho dvora ES sp.zn.C42/15 (Home Credit Slovakia a.s. c/a Klára Bíróová), v ktorom sa konštatuje, že v zmysle smernice 2008/48//ES postačuje informácia o výške, počte a frekvencii splátok. Teda zmluva je jasná, zrozumiteľná. Poukázal aj na to, že nárok je premlčaný v dvojiročnej subjektívnej lehote. Subjektívna aj objektívna premlčacia lehota plynie odo dňa poslednej úhrady žalobkyňou. Taktiež poukázala na množstvo rozhodnutí napr. KS Banská Bystrica 17Co/151/2012, NS SR 1Cdo/67/2011, rozsudok OS Prešov 25Csp/86/2016, 8Csp /108/2019, 12Csp/121/2016, NS SR 3Cdo/146/2017 o náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

3. Súd sa oboznámil so žalobou a jej prílohami a zmluvou o úvere, zmluvou o zabezpečení splátok úveru, písomnými vyjadreniami strán sporu a ich prílohami a zistil tento skutkový stav veci:

4. Strany sporu dňa 19.3.2015 uzatvorili zmluvu o úvere č. 611555881 predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 220,- eur. Žalobkyňa sa zaviazala celkovo vrátiť sumu 290,50,- eur v 60 týždenných splátkach pri výške 1. a 59. splátky po 4,85 eur a poslednej splátky vo výške 4,35 eur. Splatnosť prvej splátky bola v 7. kalendárny deň po uzavretí zmluvy. Termín konečnej splatnosti úveru bol 7. deň 60.týždňa po dni uzavretia zmluvy. Výška úroku bola 24,50 % p.a. zo sumy úveru, t.j. 34,48 eur a poplatok za garantovanú službu bol vo výške 36,02 eur. RPMN bola vo výške 64,61 % a priemerná RPMN vo výške 34,42%.

5. Medzi stranami sporu bola dňa 19.3.2015 zároveň uzatvorená zmluva o zabezpečení splátok úveru. Žalovaný sa touto zmluvou zaviazal, že zákazníkovi za odmenu bude počas platnosti tejto zmluvy poskytovať službu spočívajúcu v prevzatí peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky spotrebiteľského úveru, ktorý bol zákazníkovi poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 611555881. Žalobkyňa sa zaviazala, že za poskytnutie služby žalobcom mu zaplatí odmenu vo výške 123,95,- eur, ktorú bude splácať v 60 pravidelných týždenných splátkach pri výške 1. až 59. splátky 2,06 eur a poslednej splátky 2,41 eur.

6. Z predloženého záznamu všetkých platieb vystaveného žalovaným vyplýva, že žalobkyňa boli poskytnuté finančné prostriedky vo výške 220,- eur a v prospech žalovaného žalobkyňa uhradila celkovo sumu 406,58 eur, ktorú skutočnosť žalovaný ani nepoprel (§ 151 ods. 1 CSP), preto sa to považuje za nesporné.

7. Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že je zrejmé, že zmluvy o úvere žalovaného obsahujú tak dĺžku úverového vzťahu, ako aj presný a nezameniteľný jeden deň, kedy dôjde ku konečnej splatnosti úveru. Zákon vyžaduje len uvedenie termínu konečnej splatnosti a nie uvedenie dátumu. Pojmy termín a dátum nie sú synonymami. Právna úpravu neustanovuje presný formát pre naplnenie uvedenej zákonnej náležitosti. Vzhľadom na nastavenie produktov u žalovaného, preferencie jeho zákazníkov, zvolil žalovaný formát vyjadrenie konečnej splatnosti ako konkrétny jeden nezameniteľný deň, určený aj pomocou týždňov, podľa toho ako si zákazník želá predmetný úver splácať. Je to rovnako určité ako výplatný termín, ako náležitosť pracovnej zmluvy. Žalovaný v zmluve o úvere uviedol termín

konečnej splatnosti v presnom časovom formáte, pričom vzhľadom na absenciu presného zákonného určenia zvolil formát tohto vyjadrenia, ktorý je podľa jeho skúsenosti pre zákazníka najvhodnejší. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ č. C-42/15. Žalovaný neziškava žiadnu výhodu, profit, či akúkoľvek úsporu s tým, aký spôsob tohto vyjadrenia zákonnej náležitosti zvolí vo svojich adhézných zmluvách. Argumentácia žalobkyne je podľa neho tiež v rozpore s európskou právnou úpravou, pretože smernica 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere zavádza oproti predchádzajúcej úprave tzv. maximálnu harmonizáciu, čiže požiadavku na prijatie takej vnútroštátnej právnej úpravy, od ktorej sa nemožno odchyliť, čo má za následok, že výklad tohto ustanovenia tak ako ho prezentuje žalobkyňa, neobstojí. Ustanovenie čl. 10 smernice veľmi presne stanovuje náležitosti zmluvy o úvere. Odsek 2 tohto článku nie je doslovne premietnutý do § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom toto ustanovenie smernice má priamy účinok a je potrebné dať prednosť jeho aplikácii namiesto extenzívnemu žalobkyňou podaného výkladu. Zákon o spotrebiteľských úveroch je potrebné vykladať vždy aplikovať v súlade so smernicou. Poukázal na jazykové verzie smernice 2008/48/ES za účelom poukázania na nesprávny výklad zákonného ustanovenia žalobkyne. Poukázal, že rovnaký výklad smernice z hľadiska súladu s vnútroštátnou právnou úpravou zastávajú aj Európska komisia, Slovenská republika a Nemecká spolková republika, ako aj generálna advokátka Súdneho dvora Eleanor Sharpston. Tieto stanoviská žalovaný pripojil k písomnému vyjadreniu. Pokiaľ sa týka súdnych rozhodnutí, na ktoré v žalobe žalobkyňa poukázala, tak žalovaný uviedol, že sú na danú vec nepoužiteľné. Týkajú sa iného poskytovateľa spotrebiteľských úverov, žalovaného tieto rozhodnutia nezavádzajú a v oboch rozhodnutiach ide o in druh spotrebiteľského úveru, tzv. revolvingový úver. Okrem toho tento poskytovateľ úverov v zmluvách uvádzal termín konečnej splatnosti iba počtom mesačných splátok, čo je odlišná situácia ako u žalovaného, kde on v zmluve tento údaj uviedol ako siedmy deň.... týždňa po dni uzavretia zmluvy, ktoré by žalovaného upozornilo na nejaké pochybenie alebo mu prikazovalo čokoľvek vykonať v ním používaných adhézných zmluvách. Pokiaľ sa jedná o samotný nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia tak uviedol, že žalovaný nikdy od žiadneho zákazníka neprijal plnenie, ktoré by nezodpovedalo ich vzájomnej dohode, čím je vylúčené, že by sa žalovaný mohol bezdôvodne obohatiť. Žalobca odkazuje na úmyselné obohatenie, pri ktorom je objektívna desaťročná lehota. Napriek tomu nepredložil žiadne dôkazy k preukázaniu týchto skutočností a ani ich nenavrhol vykonať. Nepreukázal priamy ani nepriamy úmysel na strane žalovaného. Úmysel musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Žalovaný vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku žalobcu pre nedodržanie objektívnej premlčacej doby. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5C/114/2011. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov konania.

8. Podľa § 1ods. 2 zákona NR SR č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Podľa § 9 ods. 2 Zákona, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: a) druh spotrebiteľského úveru, b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu, c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa, e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom, f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere, i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná ,ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského

úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny, n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť, o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere, p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru, q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie, r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe, s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia, t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16, u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu, x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23, y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok. Podľa § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 ale bod) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

9. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Podľa § 8 ods. 3 Zákona o ochrane spotrebiteľa, obchodná praktika sa tiež považuje za klamlivú, ak opomenie podstatnú informáciu, ktorú priemerný spotrebiteľ potrebuje v závislosti od kontextu na to, aby urobil rozhodnutie o obchodnej transakcii, a tým zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil. Podľa § 8 ods. 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa, za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie uvedené v odseku 1, alebo neoznami obchodný účel obchodnej praktiky, ibaže je zrejmý z kontextu, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

Podľa § 52 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“) platného a účinného v rozhodnom období, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Podľa § 52 ods.

3 a 4 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Podľa § 53 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu. Podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

10. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak dlžník ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Týmto predpisom je v danom prípade nariadenie vlády SR č.87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia č.87/1995 Z.z. výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania splnením peňažného dlhu.

11. Na základe vykonaného dokazovania súd mal za preukázané, že medzi stranami sporu bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná.

12. Zmluva uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou aj v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné

súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení.

13. Súd na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobkyňa bol reálne poskytnutý úver vo výške 220,- eur a v prospech žalovaného žalobkyňa uhradila sumu 406,58 eur. Tieto skutkové tvrdenia neboli sporné. Uzavretá úverová zmluva je tiež zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č.129/2010 Z. z. spotrebiteľských úveroch; uzavretá úverová zmluva nie je vylúčená z pôsobnosti citovaného zákona (§1 ods. 2 zákona). Žalovaný je právnická osoba, ktorá v rámci predmetu svojho podnikania poskytuje spotrebiteľský úver a žalobkyňa je spotrebiteľom, keďže je fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Podľa citovaného zákona obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je okrem iného aj údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN), výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods.2 písm. f), j), k) zákona). V súlade s ustanovením § 11 ods. 1 zákona absencia vyššie uvedených údajov nespôsobuje neplatnosť uzavretej zmluvy, avšak poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

14. V prejednávanej veci zmluva o úvere uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch). Údaj o termíne konečnej splatnosti úveru má byť uvedený presne a to uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, kedy spotrebiteľský úver nadobudne konečnú splatnosť. Význam uvedenej zmluvnej náležitosti súvisí aj s ďalšími nárokmi veriteľa vyplývajúcimi zo zmluvy o úvere. Súd pripomína, že v zmysle ustálenej súdnej praxe (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 143/98, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 19.11.2013, sp. zn. 5Co/165/2013, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.05.2012, sp. zn. 1Co/30/2012, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.02.2014, sp. zn. 5Co/567/2013) veriteľovi prislúchajú zmluvné úroky ako odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov do splatnosti úveru, po jeho splatnosti má nárok na úrok z omeškania. Uvedený údaj preto slúži na rozlíšenie, dokedy je dlžník povinný platiť zmluvné úroky a odkedy úroky z omeškania. Účelom zákona o spotrebiteľských úveroch a to jeho vyššie uvedeného ustanovenia je to, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Preto sa vyžaduje časová (dátumová) špecifikácia konečnej splatnosti úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov (obdobný názor je vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19.9.2012, sp. zn. 17Co/151/2012. Pozri aj rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 17Co/315/2012, sp. zn. 16Co/315/2012, Krajského súdu Trenčín sp. zn. 10Co/129/2012, sp. zn. 17Co/360/2015, Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/155/2014, sp. zn. 17Co/2/2015). Je potrebné si uvedomiť, že zákon o spotrebiteľských úveroch je nutné vnímať ako právny predpis slúžiaci na ochranu spotrebiteľa ako slabšieho účastníka právneho vzťahu. Súd sa nestotožňuje s názorom žalovaného, že konečnú splatnosť úveru možno určiť aj počítaním dohodnutých splátok (v danom prípade 7. deň šesťdesiateho týždňa po uzavretí zmluvy). Inak by zákonodarca neuviedol ako ďalšiu povinnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Spotrebiteľ by mal mať presne určené do kedy má úver splácať a ponechať to na počítanie v danom prípade 60 týždňov nie je naplnením účelu spomínaného zákonného ustanovenia. Navyše je náročnejšie počítanie lehôt podľa týždňov, ako bežné určenie splátok úveru podľa mesiacov. Nepochybne teda zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanovenie počtu splátok, pretože inak by sa uspokojil s už so spomínanou ďalšou náležitosťou podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č.129/2010 Z.z. Obe tieto náležitosti teda nie je možné stotožniť a preto termín konečnej splatnosti úveru je potrebné určiť dátumovo (viď aj rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/286/2014). Možno dať žalovanému za pravdu, že smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere predstavuje tzv. maximálnu harmonizáciu, ktorá znamená, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice (čl. 22 ods. 1). Súd však nezistil, že by záver o chýbajúcej náležitosti zmluvy vyslovený v tomto rozsudku bol v rozpore s danou smernicou. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. c) smernice totiž zmluva o spotrebiteľskom úvere má uvádzať aj dĺžku trvania zmluvy o úvere. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. a výklad súdu k týmto ustanoveniam nie sú v rozpore s vyššie citovanou smernicou.

15. Súd vykonaným dokazovaním mal ďalej za preukázané, že v zmluve o úvere absentuje aj ďalší údaj požadovaný zákonom o spotrebiteľských úveroch v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) a to údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je uvedený iba počet splátok a výška mesačnej splátky. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je ani v súlade s uvedeným zákonným ustanovením. V zmluve sa uvádza len výška splátky 4,85 eur (poslednej 4,35 eur) bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke, a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Z uvedeného je zrejmé, že povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa úpravy platnej v čase uzatvorenia zmluvy medzi žalobkyňou a žalovaným bola aj výška, počet a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom slová výška, počet a termín splátok sa viaže ku každej tam z uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda tak k istine, ako aj k úrokom a iným poplatkom. Je teda jednoznačné, že v každej zmluve musí byť uvedená tak výška istiny, ako aj úrokov a iných poplatkov, taktiež aj ich počet a termín splátok. Musí byť bez akýchkoľvek pochybností ustálené, že účelom uvedenej právnej úpravy je poskytnutie ochrany spotrebiteľovi. Spotrebiteľ má byť totiž informovaný o výške úrokov z úveru a poplatkoch súvisiacich s úverom. Žalovaný pritom ako dodávateľ má zákonnú povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť údaje o výške úrokov a poplatkov a to priamo v zmluve so sankciou straty práva na úroky a poplatky. Iba takáto informácia pre spotrebiteľa prispieva k transparentnosti trhu a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Žalobkyňa v predmetnom prípade však túto možnosť nemala, keďže výška úrokov a poplatkov nie je uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere (porovnaj uznesenie NS SR sp.zn. 2Cdo/245/2010). Súd poukazuje, že obdobný právny názor bol vyslovený aj v rozhodnutí Okresného súdu Trenčín sp.zn. 27C/118/2015 zo dňa 09.02.2016, Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 9C/70/2015 zo dňa 02.02.2016, Okresného súdu Prešov sp. zn. 28C/91/2015 zo dňa 10.02.2016, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/66/2015 zo dňa 01.12.2015, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/430/2015 zo dňa 27.09.2016, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/403/2016 zo dňa 12.10.2016, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/397/2016 zo dňa 26.01.2017, Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 5Csp/28/2016 zo dňa 07.03.2017, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/198/2016 zo dňa 29.11.2016, Krajského súdu Žilina sp. zn. 11Co/127/2015, Krajského súdu Trnava sp. zn. 25Co/567/2014, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/61/2015, sp. zn. 7Co/220/2014, sp. zn. 8Co/113/2015, sp. zn. 20Co/49/2015, sp.zn. 21Co/117/2015. Účelom náležitostí ustanovených v § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch je informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu tiež umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože potom nie je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky, teda odplatu žalobcu. Uvedené nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keď z iných ustanovení zmluvy vyplýva výška úrokov a poplatkov. Citované ustanovenie má za cieľ v zrozumiteľnej forme informovať spotrebiteľa, ako bude s jeho splátkou naložené a najmä, aká časť úveru bude ňou splatená, okrem odplaty veriteľa. Uvedené údaje zmluva uzatvorená medzi účastníkmi neobsahuje. Ide o absenciu podstatnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

16. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný v ďalšom tiež odkázal na právny názor vyjadrený v Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a F. L..V uvedenej právnej veci Súdny dvor EÚ vo svojej odpovedi na 1. otázku uviedol, že Článok 10 ods.2 písm. h) a i) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Súdny dvor EÚ vo svojom rozhodnutí vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice, daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie Zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo - Zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej

únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho, teda aj v danom prípade Súdny dvor EÚ poskytol výlučne výklad Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES č. 2008/48 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a v žiadnom prípade sa nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu zákona č. 129/2010 Z. z. Keďže ide o spor medzi veriteľom a spotrebiteľom, priamy, či nepriamy účinok Smernice je v danom prípade vylúčený, a preto súd je povinný riadiť sa výlučne ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré hotovostný úver poskytnutý žalovaným považujú za bezúročný a bez poplatkov. Rovnako tak žalovaný bol povinný riadiť sa zákonným znením, ktoré bolo platné a účinné v čase uzatvárania zmluvného vzťahu, a napriek tomu ho do zmluvného vzťahu v stanovenom rozsahu neaplikoval, čím spôsobil, že konanie žalovaného vykazovalo znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky, keď napriek existencii zákonného ustanovenia - členenie splátok, ktoré mu bolo zrejme už na počiatku zmluvného vzťahu, toto členenie žalobkyni neposkytol, čím jej zatajil dôležitú informáciu, ktorá mohla ovplyvniť zmluvný vzťah. Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je teda od požiadavky Smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať "výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov". Slovenský zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. V danom prípade je tu zřejmý konflikt medzi Smernicou a Zákom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica.

17. Súd pre úplnosť poukazuje na to, že zmluva o úvere v časti dojednanej výšky ročnej úrokovej sadzby je neplatná a to pre rozpor daného dojednania s dobrými mravmi. Dobrými mravmi (bonimores), ktoré sú používané ako kritérium, u ktorého je daný osobitný záujem na ich dodržiavaní, nie sú zákonom definované. V súdnej praxi sú všeobecne posudzované ako obvyklé, poctivé a spravodlivé správanie sa, pričom sú dôležité predovšetkým všetky okolnosti, za ktorých bol právny úkon uzatvorený. Ich obsah spočíva v uvedenom mimoprávnom súbore pravidiel chovania, ktorý je všeobecne uznávaným vo vzájomných vzťahoch medzi ľuďmi a rešpektuje právne princípy spoločenského poriadku. V rozpore s dobrými mravmi je právny úkon vtedy, ak odporuje takýmto pravidlám chovania, ktoré povahu právnych noriem samé osebe nemajú. Dohodnuté úroky sú odplátou za užívanie istiny, nemajú zabezpečovaciu funkciu a na to, že ich výška je v rozpore s dobrými mravmi nemá vplyv, že táto bola dobrovoľne dohodnutá. V súlade s dobrými mravmi je taká výška úrokov, ktorá predstavuje primeranú výšku odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny, teda ňou dôjde k zhodnoteniu požičaných peňažných prostriedkov bežným (obvyklým) spôsobom. V rozpore s dobrými mravmi, podľa súdnej praxe je spravidla taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru obvyklú v čase ich dojednania, stanovenú najmä s prihliadnutím na najvyššie úrokové sadzby uplatňované bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Vzhľadom na skutočnosť, že úrok dohodnutý medzi účastníkmi konania v zmluve o úvere takmer 2-násobne (teda podstatne) prevyšuje obvyklú úrokovú mieru (v tom čase 12,33%), dospel súd k záveru, že takto dohodnutá výška úrokov v zmluve o úvere je neprimeraná a je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov podliehajú súdnej kontrole vo svetle princípu dobrých mravov (§ 39 Občianskeho zákonníka). Doterajšia judikatúra súdov nespochybnila, že neprimerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú základný hodnotový poriadok. Cena plnenia tak teda nie je vyňatá zo súdnej kontroly, pokiaľ ide o rozsah jej primeranosti a ani kontroly podľa generálnej klauzuly (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Vychádzajúc zo štatistických údajov zverejnených na webovej stránke Národnej banky Slovenska boli priemerné úrokové sadzby pri úveroch (spotrebiteľské a iné úvery) uzatvorených na dobu od 1 do 5 rokov októbri 2013, kedy bola predmetná zmluva uzavretá, v sadzbe 12,33 % ročne. Výška úrokovej sadzby úveru dohodnutá medzi stranami sporu bola 24,50 % ročne. Úroková sadzba predmetnej pôžičky je tak viac cca 2-násobkom priemernej sadzby úverov poskytovaných bankami v rovnakom období. Súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MCdo/1/2009 zo dňa 31.07.2009, podľa ktorého: „Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž

musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy. "Pri dojednaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri peňažnej pôžičke „uspokojí" bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty (odmeny) zaužívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť" obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke a dohodu o úrokoch z tejto pôžičky často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov dojednaná podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Uvedené konštatoval Najvyšší súd SR v rozsudku zo dňa 26.04.2012, sp. zn. 5 Cdo/26/2011. Žalobkyňa okrem splátok úveru uhradila aj platby zo zmluvy o zabezpečení splátok úveru a v tejto súvislosti súd upozorňuje na to, že odmena z uvedenej zmluvy predstavovala sumu 123,95,- eur, čo je 56,34 % zo sumy poskytnutého úveru. Súd je toho názoru, že tzv. zmluva o zabezpečení splátok úveru bola len umelo vytvorená žalovaným ako samostatná zmluva, aj keď je nadväzujúca na príslušnú úverovú zmluvu. V skutočnosti však je potrebné ju vnímať ako súčasť úverovej zmluvy, pretože predstavuje len spôsob splácania úveru formou osobných výberov splátok za službu ktorá bola viazaná na samotný poskytnutý úver. Jedná sa iba o doplnkovú službu ktorá mala byť poskytovaná zo strany žalovaného a to v priamej súvislosti s poskytnutým úverom. Minimálne tak uvedenú zmluvu o zabezpečení splátok úveru možno považovať za rozpornú s dobrými mravmi, keďže spotrebiteľ (žalobkyňa) mal platiť za túto službu odmenu vo výške predstavujúcej viac ako polovicu z poskytnutého úveru. Výška danej odmeny sa teda odvíja od výšky úveru a to vedie k záveru, že žalovaný takýmto spôsobom sa snažil opticky vyvolať dojem pomerne nízkej úrokovej sadzby, hoci v podstate aj spomínaná odmena odvíjajúca sa od výšky úveru plnila účel úroku. Ak by skutočne malo ísť o odmenu za výber splátok, tá by mala byť rovnaká v každej jednej veci a je nelogické, aby mala závisieť od výšky úveru. S poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka súd teda uvedenú dohodu považoval za absolútne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi „Podľa záverov odvolacieho súdu je právne bezvýznamné, aká terminológia sa použije na označenie platby za zabezpečenie splátok úveru (odmena/poplatok). Dôležité je, že ide o plnenie za doplnkovú službu, ktorou žalovaný prostredníctvom svojich zástupcov hotovostne inkasuje splátky spotrebiteľského úveru. Z materiálneho hľadiska ide o platbu spojenú s poskytnutím úveru a predstavuje poplatok. Problémom a dôvodom neprijateľnosti poplatku je jeho netransparentnosť a neprimeraná výška výrazne presahujúca náklady žalovaného na uvedenú doplnkovú službu a obchádzanie skutočných úrokov a skutočnej RPMN. Ak by poplatok bol zahrnutý v RPMN, jej celková výška by bola omnoho vyššia ako bolo uvedené. Uvedený poplatok sa totiž svojim rozsahom približuje súčtu úrokov a administratívneho poplatku, pričom v niektorých prípadoch aj tento súčet prevyšuje. Ak poplatok za zabezpečenie splátok úveru podstatne a v rozpore s akoukoľvek logikou, neprimerane prevyšuje náklad na doplnkovú službu, ktorej plneniu korešponduje, ide o exces pri používaní inštitútu poplatku" - rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/142/2016 zo dňa 08.12.2016. Súd tiež poukazuje, že táto zmluva je typickou formulárovou zmluvou, ktorú uzatvoril dodávateľ so spotrebiteľom a teda jednoznačne sa jedná o zmluvu spotrebiteľskú v zmysle príslušných ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súd v rámci takýchto zmlúv ex offo skúma to, či neobsahujú neprijateľné zmluvné podmienky a či na základe takýchto podmienok si dodávateľ neuplatňuje nárok voči spotrebiteľovi. V tejto súvislosti je súd toho názoru, že aj keby nevyhodnotil zmluvu o zabezpečení splátok ako absolútne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi, tak zmluvnú podmienku, na základe ktorej žalobkyni mala vzniknúť povinnosť za poskytnutú službu žalovanému zaplatiť odmenu vo výške 123,95- eur, by považoval za neprijateľnú a teda neplatnú a to vzhľadom na jej výšku vo vzťahu k výške samotného úveru (220,- eur), nakoľko takto dojednaná zmluvná podmienka jednoznačne spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach strán sporu na úkor žalobcu ako spotrebiteľa, jedná sa o neprimerane vysoké plnenie ktoré je neadekvátne službe, za ktorú malo byť poskytnuté.

18. Súd len pre úplnosť uvádza, že na absolútnu neplatnosť právnych úkonov prihliada z úradnej moci. Pokiaľ sa jedná o administratívny poplatok vo výške 36,02 eur, ktorý žalobkyňa žalovanému uhradila v súvislosti s poskytnutým úverom, súd len pre úplnosť uvádza, že z úverovej zmluvy nie je vôbec zrejmé,

za akú službu mala žalobkyňa daný poplatok uhradiť. Samotná neurčitosť administratívneho poplatku vedie k záveru, že takýto poplatok je neprijateľný. Za neurčitý poplatok je pritom možné opodstatnene považovať aj nekonkrétny poplatok a poplatok za neuzavretý a presne nevypočítaný okruh plnení. Takéto dojednanie súd považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku a teda za podmienku neplatnú, spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán na úkor spotrebiteľa-žalobkyne. Na základe tejto zmluvnej podmienky teda žalobkyňa nevznikla povinnosť administratívny poplatok žalovanému zaplatiť. Súd v tomto smere poukazuje na právny názor vyslovený v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/142/2016: „Sporné poplatky (administratívny poplatok, poplatok za zabezpečenie splátok úveru) nie sú úrokmi, ale poplatkami, ktorým by v štandardných úverových vzťahoch mali korešpondovať náklady za plnenia skutočne vykonané v prospech spotrebiteľa, v jeho záujme a teda nepochybne na skvalitnenie služby. Žalovaný sa spornými administratívnymi poplatkami snaží sledovať tzv. doplnkovú službu. Pri štandardnom úverovaní by za určitých okolností mohli tieto poplatky predstavovať tzv. vedľajšie cenové dojednanie. Doplnkové služby a vedľajšie plnenia nie sú hlavným predmetom zmluvy. Hlavným predmetom plnenia a hlavným cenovým dojednaním pri spotrebiteľskom úvere, je predovšetkým úver a úroky za úver. Pre právne posúdenie je zásadnou skutočnosť, že podstatou a hlavným cieľom zmluvy bolo získať úver. Ako je zrejmé z § 53 ods. 1 OZ, ten explicitne vylučuje zo súdneho prieskumu hlavný predmet plnenia a primeranosť jeho ceny. Nie teda poplatky, ktoré ak by boli platné, tak by mohli predstavovať vedľajšie cenové dojednanie, ktoré však súdnemu prieskumu podliehať musia aj v súlade s požiadavkami komunitárneho práva so zreteľom na ochranu spotrebiteľa.“

19. Žalovanému tak vznikol na základe zmluvy o úvere nárok iba na vrátenie finančných prostriedkov, ktoré z jeho strany boli žalobkyňa reálne poskytnuté a to vo výške 220,- eur. Doposiaľ však žalobkyňa žalovanému zaplatila už sumu 406,58 eur a na strane žalovaného tak vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 186,85 eur.

20. Žalovaný namietal premlčanie uplatneného nároku žalobkyne a to z dôvodu uplynutia subjektívnej a aj objektívnej premlčacej doby. Súd sa preto s touto námietkou musel vysporiadať. Podľa ustanovenia § 107 odsek 1 a 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Vo vzťahu k tejto námietke žalovaného súd uvádza, že pri práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia plynie jednak subjektívna dvojročná premlčacia doba plynúca odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, a objektívna trojročná premlčacia doba plynúca odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, resp. desaťročná pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení. V danom prípade však podľa názoru súdu objektívna premlčacia doba je desaťročná, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného súd považuje za úmyselné. Žalovaný má v predmete činnosti ako nebankový subjekt dlhodobo poskytovať úverov a jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Preto ak žalovaný obchádzal zákon o spotrebiteľských úveroch tým, že ním predložená úverová zmluva nemá zákonom stanovené náležitosti, toto jeho konanie sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Súd poukazuje na obdobný právny názor vyslovený v rozhodnutiach odvolacích súdov (Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co/293/2014, 2Co/9/2012, 3Co/89/2011, 5Co/134/2012, 7Co/84/2011, 12Co/16,17,18/2016, 17Co/50/2015, 18Co/282/2015, 20Co/295/2016, 21Co/72/2014, rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 9Co/648/2013). Pokiaľ sa jedná o subjektívnu premlčaciu dobu, súd je toho názoru že táto začala plynúť v mesiaci apríl 2017, kedy sa žalobkyňa dozvedela, že na strane žalovaného na jej úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu tým, že plnila z úverovej zmluvy aj nároky, na ktoré v zmysle zákona žalovanému nárok nevznikol. Žaloba bola podaná dňa 12.4.2017, teda počas plynutia subjektívnej premlčacej doby. Súd sa nestotožňuje s názorom žalovaného, že táto premlčacia doba začala plynúť dňom nasledujúcim po prijatí posledného plnenia zo strany žalobcu (18.3.2017). Ako súd vyššie uviedol, žalobkyňa v tom čase plnila žalovanému v dobrej viere, že mu hradí nároky, ktoré si žalovaný nárokoval v zmysle zmluvných dojednaní, ktoré už v tom čase mali byť dojednané v súlade s platnou právnou úpravou. Žalobkyňa však žalovanému uhradila úroky a poplatky, na ktoré žalobcovi nárok nevznikol, tak ako to súd uviedol v predchádzajúcich odsekoch a neznalosť žalobkyne ako spotrebiteľa v čase plnenia, že plnila to čo nemala, nemôže byť posudzovaná v jej neprospech. Aj zákonná formulácia plynutia premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia je koncipovaná tak, že subjektívna premlčacia

doba začína plynúť až odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Pri samotných úhradách spotrebiteľ plní titulom uzatvorenej zmluvy a vzhľadom na obvyklé právne vedomie vôbec si nie je vedomý toho, že prijatím jeho platieb dochádza na strane dodávateľa k vzniku bezdôvodného obohatenia. Samozrejme nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nemôže byť uplatňovaný v neurčitom časovom intervale a práve danému účelu zodpovedá zákonná úprava stanovujúca objektívnu premlčaciu dobu. Súd preto považoval vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného za nedôvodnú.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že nárok žalobkyne na zaplatenie sumy 186,58 eur je dôvodný a preto žalobe vyhovel. Žalovaný sa s plnením peňažného záväzku dostal do omeškania, keď mu bola doručená predsporová výzva zo dňa 19.8.2016). Súd preto žalobkyni odo dňa 5.9.2016 priznal aj nárok na úrok z omeškania v zákonnej výške 5 % ročne zo sumy 186,58 eur až do jej zaplatenia.

22. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. V danej právnej súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a preto žalobkyni v súlade s platnou úpravou priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu - Okresný súd Komárno, Pohraničná 6, 945 01 Komárno - na Krajský súd v Nitre.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.